

РЕШЕНИЕ

№ 23890

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **8638** по описа за **2024** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на И. Г. В. срещу Решение № 3313/14.07.2024 г. по нахд. № 5063/2024 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 11-01-966/28.02.2024 г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/ – С., с което на касатора за нарушение по чл. 112, ал. 1, т. 2 от Закон за обществените поръчки /ЗОП/ на основание чл. 254, ал. 1 от ЗОП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 лева.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност и необоснованост на решението, постановено при допуснати процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Навеждат се доводи, че въззивният съд неправилно е преценил събраните по делото доказателства, вследствие на което е достигнал до погрешни правни изводи. Твърди, че са налице основания за приложение на изключението по чл. 54, ал. 4 от ЗОП, тъй като е налице нуждата от защита на особено важни държавни и обществени интереси, свързани с опазване на общественото здраве. Излагат се аргументи за наличието на предпоставки за приложението на чл. 28 от ЗАНН. Моли решението и потвърденото с него НП да

бъдат отменени. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът – Агенция за държавна финансова инспекция, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата по съображения изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, ХХІ касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са извършени от компетентните контролни органи.

По смисъла на чл. 220 от АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно, издадено в съответствие с материалния закон.

Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря, поради което на основание чл. 221, ал. 2 АПК препраща към тях. В конкретния случай изводите относно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Районният съд е положил дължимите усилия за събиране на необходимите и относими доказателства за изясняване на релевантните факти, установяващи елементите от състава на административното нарушение. В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в резултат на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за случая. По отношение фактическите констатации спор няма като последният се свежда до произтичащите от тях правни изводи.

С оспореното решение е прието, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентните административни органи /чл. 261, ал. 1 и ал. 2 от ЗОП/. Спазени са сроковете по чл. 261, ал. 1 от ЗОП и чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Въззивният съд е разпитал актосъставителя и правилно е приел неговите действия за съответни на закона. Не се откриват вътрешни противоречия в показанията му и те не противоречат на писмените доказателства по делото, поради което същите правилно са били кредитирани от първата съдебна инстанция. В тази връзка, нарушението е правилно квалифицирано от наказващия орган и правната квалификация на същото съответства

на установените по делото факти.

Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от ЗОП за доказване на липсата на основания за отстраняване участникът, избран за изпълнител, както и подизпълнител, представя: 1. за обстоятелствата по чл. 54, ал. 1, т. 1 - свидетелство за съдимост; 2. за обстоятелството по чл. 54, ал. 1, т. 3 - удостоверение от органите по приходите и удостоверение от общината по седалището на възложителя и на кандидата или участника; за обстоятелството по чл. 54, ал. 1, т. 6 и по чл. 56, ал. 1, т. 4 - удостоверение от органите на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда". В чл. 58, ал. 3 от ЗОП е посочено, че когато участникът, избран за изпълнител, е чуждестранно лице, той представя съответния документ по ал. 1, издаден от компетентен орган, съгласно законодателството на държавата, в която участникът е установен. Непосредствено преди сключване на договора участникът, избран за изпълнител, следва да представи посочените по-горе документи, които да бъдат проверени от възложителя или от оправомощени от него лица за липсата на основания за отстраняване и съответствието с поставените критерии за подбор, след което да се пристъпи към сключването на договора. За изпълнение на това свое задължение, възложителят следва да представи писмени доказателства, приложени към досието на обществената поръчка, създаването и поддържането на което е изрично разписано в чл. 121 – чл. 122 от ЗОП. Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 1, т. 2 ЗОП възложителят сключва с определения изпълнител писмен договор за обществена поръчка, при условие, че при подписване на договора определеният изпълнител представи документи, удостоверяващи липсата на основанията за отстраняване от процедурата, както и съответствието с поставените критерии за подбор, включително за третите лица и подизпълнителите, ако има такива. Съдът установи, а и не се твърди противното, че при сключване на договора с изпълнителя, не са били представени всички изискуеми документи, удостоверяващи липсата на основания за отстраняване. Към датата на подписване на договора касаторът е изпълнявал функциите на възложител, с оглед на което се явява субект на нарушението и правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Противно на изложеното в касационната жалба, не са налице и предпоставките за приложението на чл. 54 ал. 4 от ЗОП, съгласно който възложителят може да не прилага изискванията по ал. 1 при поръчки, възлагани на основание чл. 79, ал. 1, т. 3 и 4, чл. 182, ал. 1, т. 1 или чл. 191, ал. 1, т. 2 и 3, когато се налага да се защитят особено важни държавни или обществени интереси. В този случай обаче, възложителят е длъжен да посочи мотиви в обявлението за възлагане на поръчката. С оглед доказателствата по делото, се констатира, че такива не се съдържат нито в обявлението, нито в решението за откриване на процедурата. Не е представен документ, в който да е посочено, че се налага да се защитят особено важни държавни или обществени интереси, не са изложени и съображения за това. Даже напротив – в решението за откриване на процедурата изрично е посочено, че при подписването на договора определеният за изпълнител представя документите по чл. 112, ал. 1, т. 2 от ЗОП, което води до единственото възможно заключение за липса на твърдяната необходимост да се защитят особено важни държавни или обществени интереси.

Размерът на наложената санкция е определен при спазване на изискванията на закона. Съгласно разпоредбата на чл. 254, ал. 1 от ЗОП възложител, който сключи договор за обществена поръчка в нарушение на чл. 112, ал. 1, т. 2 или 4 или ал. 4, се наказва с глоба в размер 2 на сто от стойността на сключения договор с включен ДДС, но не

повече от 5 000 лв. Отчитайки по-високата обществена опасност на този вид административни нарушения законодателят е определил както вида, така и размера на санкцията. Размерът на наложената глоба – 5 000 лв. е определен правилно, предвид стойността на обществената поръчка от 458 959, 76 лева с ДДС.

Напълно се споделят и мотивите на СРС, с които е приел, че нарушението не представлява маловажно такова. Процесното деяние застрашава обществени отношения, свързани с изразходването на публични средства, които изискват особена закрила и самото то не разкрива по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид. Нарушението е на просто извършване, като настъпването на вредни последици не е елемент от фактическия му състав. Следователно липсата на такива вредни последици не може да обоснове извод за наличието на маловажен случай. Такъв извод не може да се направи и предвид обстоятелството, че нарушението е първо за касатора. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, в която посока е и утвърдилата се съдебна практика.

Предвид липсата на касационните основания на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от НПК касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XXI-и касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3313/14.07.2024 г. по нахд. № 5063/2024 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 105-и състав.

ОСЪЖДА И. Г. В. да заплати на Държавна финансова инспекция – С. сумата от 80 лева, представляваща направени разноски в касационната инстанция за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.